

Til
Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Deres ref.:
11/5277 ReE

Vår ref.:
BN/HS

Dato:
4. juni 2012

Høringssvar – lovfestet forbrukeransvar for Finanstilsynet (eventuell endring av finanstilsynsloven)

Viser til brev av 1. juni der vi pga. av lovlig arbeidskonflikt varslet høringssvar når arbeidskonflikten var over. Her følger vårt høringssvar.

De mange tilfellene av sparere som er forledet til å investere i spareprodukter som ikke har vært forstått, ønsket eller etterspurt av sparerne selv, viser at forbrukere trenger et sterkere vern enn de har hatt til nå. Det er på det rene at det har vært solgt mange spareprodukter som er heldige for selger og rådgiver, og tilsvarende uheldig for forbrukeren. Dette faktum sammenholdt med den betydelige informasjonsasymmetrien som eksisterer mellom forbruker og finansinstitusjon, bør påkalle ekstra aktsomhet med hensyn til regulering og tilsyn av finansinstitusjonenes virksomhet.

Den sterkeste drivkraften bak salget av spareprodukter er den mangelfullt regulerte salgsprovisjonen. Selve salgsprovisjonen, og måten investeringsrådgiveren kan ta betalt på, må sannsynligvis reguleres mer treffsikkert for å få et forbrukervern med tilstrekkelig kvalitet. Det er ikke likegyldig om investeringsrådgiveren kan ta oppdrag fra både selger og kjøper samtidig, eller om han må velge å være bare den ene partens agent.

Spareprodukter kan produseres med en nesten ugjennomskelig sannsynlighetsovervekt for at den ene parten oppnår gevinst. Og jo høyere den forventede gevinsten er for selgeren av et spareprodukt, jo høyere salgsprovisjon kan man også bake inn i produktet. Slik kan man lokke investeringsrådgiver til å selge mye av et produkt som *nettopp ikke* er i forbrukerens interesse.

Besøksadresse:

Brugt. 19

Postadresse:

Postboks 9232

Gronland

0134 Oslo

Org. nr.:

971 454 431

Telefon:

21 01 36 00

Telefaks:

21 01 37 20

Lovverket, slik det tolkes i dag, er sløvt innrettet mot regulering av salgsprovisjoner og dobbelt-agenter. Derfor åpner lovverket indirekte for at slike dårlige produkter kan få en høy andel i markedet.

Dette kan gi en systematisk skjevhet mot investeringsprodukter som er både privatøkonomisk og samfunnsøkonomisk ulønnsomme, og som kan true den finansielle stabiliteten hvis markedet blir omfattende nok, slik vi så det under finanskrisen i 2008.

En stram tolkning av Verdipapirforskriftens (Vpf) § 10-8 vil kunne regulere denne markedssvikten bedre enn i dag. Vederlag fra andre enn kunden er sjelden egnet til å forbedre kvaliteten på tjenesten til kunden, og det vil svekke foretakets plikt til å ivareta kundens interesser. Kreves det at investeringsrådgiveren kun kan ta betalt av kunden, får man fjernet dobbeltagentrollen og de dårlige insentivene til å selge forbrukeren et produkt han verken ønsker eller etterspør. Dette vil kunne gi økt forbrukerbeskyttelse.

Med vennlig hilsen

Helle Stensbak
Sjeføkonom YS